

אמא יקרה / נדב

דברים בהלוויה

ביום ראשון שעבר, כמו בכל יום ראשון בשנים האחרונות, שוחחנו דרך וואטסאפ. ככה זה כשרחוקים, יש פחות שיחות פנים אל פנים והרבה יותר שיחות בווידאו. דווקא בשיחה האחרונה הווידאו לא עבד - אז הסתפקנו בטלפון. כרגיל דיברנו על מה קורה אצלנו, מה קורה אצלכם, איך את ואבא מרגישים וכדומה. בין היתר, שאלת על הספר שהמלצת לאפי ואיך זה שהיא עדיין לא קראה אותו... ובסוף אמרת ש"לאבא קצת קשה" אבל הוא גיבור ואת מרגישה בסדר. בסוף אמרנו שלום עד לשבוע הבא. מי חשב שלא תהיה שיחה בשבוע הבא...

ביום שישי אפי ואני נסענו ללוס אנג'לס, לבלות את הסופ"ש עם יולי - מאחר והיא לא יכלה להגיע אלינו לפסח. קצת אחרי שהגענו אליה לדירה קיבלתי טלפון מאבא. הסתכלתי על השעון והבנתי מיד שמשוהו לא טוב קרה. הדרך מארה"ב לישראל היא ארוכה וחשבתי עלייך המון. נזכרתי בדברים שונים מחייך / חיינו, שהיו חיים מלאים ועשירים.

חשבתי על הסיפור הלא מובן מאליו של ילדה שנולדה ברמת גן ובגיל ארבע עברה לברוקלין, "רק בינתיים", כי אבא שלך, סבא ראובן, היה ציוני בנשמה, שתמיד, תמיד שאף לגור בישראל. חשבתי על איך את בגיל 23, מיד כשסיימת קולג', נסעת עם שלוש מחברותיך הטובות מברוקלין למסע באירופה. מסע שהסתיים בעלייה לישראל ובאולפן לעברית בעין השופט, ובכך הגשמת את משנתו של סבא ראובן להשתקע בארץ. באולפן פגשת את אבא בחוג לריקודי עם והקמתם כאן משפחה לתפארת. נזכרתי בכל מיני דברים מהילדות בקיבוץ - איך התעקשת שתהיה לך קריירה ולא ראית עצמך עובדת במערכת החינוך כמטפלת או מורה, זה לא היה בשבילך. שנים ארוכות עבדת במיברג. אני זוכר איך פעם ביקרתי אותך במשרד והראית לי את מכונת הטלקס עם הסרט עם החורים והסברת את נפלאות התקשורת. אז עוד לא קראו לזה IT. מאוחר יותר, בביקור נוסף, הראית לי את מכונת הפקס החדשה... כל תקופה והחידושים שלה, ואת תמיד מסבירה לי איך זה ייתכן ואיך זה עובד.

שנים אחר כך עזבת את מיברג לטובת עבודה ברופין, משהו חדש ושונה. בזיכרון שלי, מעבר לאתגר, חשבתי שזה COOL שיש לך רכב, דבר שהיה די נדיר בקרב חברות הקיבוץ של אז. זר לא יבין זאת, אבל הייתי סופר גאה בך. חשבתי על התפנית בקריירה שעשית בשנים המאוחרות יותר. שוב מתחדשת, לא מפחדת מאתגרים, הפעם מורה בכיתה מחשבים. בגיל מבוגר יחסית, הסתערת על תוכנות מיקרוסופט ולימדת בבי"ס היסודי יישומי מחשב (לא רצית להיות מורה הא?). מעניין שמצאת את מקומך במערכת החינוך בסופו של דבר, אבל מהזווית שאהבת. במשך השנים גם מבוגרים רבים ביקשו את עזרתך בהדרכה בכל הקשור ליישומי מחשב, ואת, בסבלנות אין קץ, מלמדת ומסבירה, בין אם זה מבוגר או צעיר.

זיכרונות נוספים הזכירו לי אינסוף שיחות שלנו על כל נושא בעולם. הכל - חוץ מפוליטיקה, שסירבת לדבר עליה. כפותרת מושבעת של תשבצי ניו-יורק טיימס וקוראת קבועה של מגזין ה"ניו-יורקר", נחשפת לנושאים רבים שעניינו אותך. אהבתי לשמוע אותך מספרת על נושא זה או אחר. החלפנו דעות והמלצות על ספרים. סיפרת לי על החוגים בגיל-אור. רק לא מזמן למדת על מוח האדם, היית בחוג למוזיקה, חוג התעמלות, ומה לא.

הייתה לך אהבה גדולה למוזיקה ויצירה. לא מזמן סיימת יצירת פסיפס ותכנת חדשה, שלא הספקת ליצור. במשך השנים תמיד יצרת משהו. פעם סרגת סוודר, פעם רקמת כיסויי כריות, פעם זה היה שטיח מחוטי צמר. תמיד עסוקה ויוצרת, שלא לדבר על המאפים, שחלק גדול מהם באו מאותו ספר עב-כרס JOY OF COOKING, שביקשת שמישהו יביא לך מאמריקה... כמה אהבנו את הבראונז, את ה- CHOCOLATE CHIPS COOKIES ואת היהלום שבכתר, פאי הגבינה המפורסם, שאצלנו כל כך מזוהה עם סבתא נירה. אפי ויולי שומרות על הגחלת והפאי גבינה ממשיך לדורות הבאים!

והיה לך גם את הצד הרך, האוהב, והמחבק. זה היה כך בכל הביקורים שלי בארץ. תמיד חיבבת אותי בלי סוף, ואמרת "עוד קצת, אני חייבת להרגיש אותך, ילד שלי". ככה תמיד נשארתי הילד שלך, שאמא נותנת לו חיבוק.

כמה אהבת את ילדינו, נכדייך, ולאחרונה את הנינות - ים ומשי. בנובמבר האחרון ביקרנו אתכם. זכינו שביליתם ארוכות עם יותם ויולי פנים אל פנים. כשהם היו קטנים, הייתם מבקרים אותנו כל שבוע. צחקנו שאצל סבתא נירה אין סתם משחק... אם כבר משחקים - אז שיהיה קצת שיעור, בואו נלמד משהו, שיהיה גם ערך מוסף.

בטיסה עברתי על תמונות בטלפון שלי מהביקור האחרון. החיוך על פנייך והאהבה למשפחה אמרו הכל. חזרת ואמרת במהלך הביקור "זכינו". כך במילה אחת סיכמת את התחושות שלך.

אז אמא, גם אנחנו זכינו. זכינו בך, באמא וסבתא נפלאה. חכמה, חוקרת, רחבת אופקים, ואוהבת. ביום ראשון הקודם, בשיחתנו האחרונה, הוידאו לא עבד, אבל אני זוכר את הפנים שלך אצלי בראש ואזכור אותך תמיד, תמיד. בשביל זה לא צריך וידאו. נוחי בשלום, אנחנו כאן לשמור על אבא.

באהבה רבה, נדב